

حبس؛ مجازات کسانی که واکسن نمی‌زنند!

۶ مرداد ۱۴۰۰ ساعت ۱۴:۰۲

دکتر سعید مالک (لقمان الملک) رئیس صحنه کل مملکتی موفق می‌شود، لایحه اجباری بودن آبله کوبی را در مجلس به تصویب برساند و با این کار نه تنها سبب ریشه کنی این بیماری در ایران که سبب نجات جان هزاران نفر شود.

چهار سال پس از پیروزی جنبش مشروطه، در سال ۱۲۸۹ خورشیدی، در پی تصویب مجلس شورای ملی، به اداره حفظ الصحه دستور داده می‌شود که در نقاط مختلف از جمله مدرسه دارالفنون، مریضخانه دولتی و اداره بلدی، مکان‌هایی برای معالجه و آبله کوبی رایگان دایر و از همه مردم تهران درخواست می‌شود، برای آبله کوبی و معالجه آن در روزهای معین به آن مکان‌ها مراجعه کنند، اما عوام باز هم به سبب دامنه خرافه‌هایی که درباره این بیماری وجود داشته، از این کار سرباز می‌زنند تا اینکه در ۱۸ خرداد سال ۱۳۰۸، بالاخره دکتر سعید مالک (لقمان الملک) رئیس صحنه کل مملکتی موفق می‌شود، لایحه اجباری بودن آبله کوبی را در مجلس به تصویب برساند و با این کار نه تنها سبب ریشه کنی این بیماری در ایران که سبب نجات جان هزاران نفر شود. سه سال بعد از این تاریخ هم، هیئت وزرا در جلسه ۶ مهر ۱۳۱۱ خورشیدی به پیشنهاد وزارت داخله، در قالب یک نظام نامه، آبله کوبی مجانی را با اشاره به موارد حقوقی و قانونی همچون وظایف افراد، آبله کوب ها، مدیران مدرسه‌ها و ادارات دولتی، تصویب می‌کند. همچنین در خرداد ۱۳۲۰ خورشیدی طرح جلوگیری از بیماری‌های آمیزشی و بیماری‌های واگیردار با ابلاغ اجباری بودن آبله کوبی در ۲ ماهگی، ۷ سالگی، ۱۳ سالگی و ۲۱ سالگی تصویب و مقرر می‌شود و والدینی که از این مهم سرباز می‌زده‌اند، به ۳ تا ۷ روز حبس محکوم می‌شده‌اند. مرحوم «مرتضی احمدی» هم در بخشی از خاطراتش که در کتاب «من و زندگی؛ خاطرات مرتضی احمدی» نوشته است، می‌گوید: «پدرم استاد زفت انداختن به سر بچه‌های کچل بود و مادرم متخصص شست و شوی آن‌ها. در واقع خانه ما شده بود «کلینیک رایگان کچل زدایی عمومی»، اما در کنار کچلی، وبا، طاعون، تراخم، دیفتری، حصبه و البته آبله در شمار مهم‌ترین بیماری‌های رایج در جامعه ایران قدیم بودند.»

منبع: مرتضی احمدی، من و زندگی: خاطرات مرتضی احمدی، تهران، ققنوس، ۱۳۹۲، ص ۳۲

آدرس مطلب :

<https://www.cafetari.kh.com/news/48442/حبس-واکسن-کسانی-مجازات-حبس>